

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΜΜΑΧΙΕΣ: ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ

Tassos Symeonides
(RIEAS Academic Advisor)

Copyright: Research Institute for European and American Studies (www.rieas.gr)
Publication date: 12 February 2017

Note: The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Research Institute for European and American Studies (RIEAS).

*Πέφουκε γαρ το ανθρώπειον δια παντός άρχειν του είκοντος, φυλάττεσθαι δε το επιόν
Θουκυδίδης V,61*

*Είναι ίδιον του ανθρώπου να εξουσιάζει πάντοτε όποιον δεν αντιστέκεται και να αμύνεται
σε όποιον του επιτίθεται*

Στις 8 Νοεμβρίου 2016 δεδομένα παγκόσμιων ισορροπιών σείσθησαν εκ θεμελίων κι άρχισαν να καταρρέουν. Η εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ ως προέδρου των ΗΠΑ άλλαξε δια μιας «εγγυήσεις» ασφαλείας που θεωρούνταν απρόσβλητες· δημιούργησε κατάσταση υστερίας στην «ενωμένη» Ευρώπη που σταδιακά αποσυντίθεται· έσπειρε αβεβαιότητα μεταξύ των ισχυρών του Γης· και ανέτρεψε με μια κίνηση αδιάρρηκτες θεωρούμενες βάσεις Δυτικής συνεννόησης, διαβούλευσης, και λήψης κοινών στρατηγικών αποφάσεων.

Η θύελλα Τραμπ βρίσκει την Ελλάδα σε έκτακτη και εξαιρετικά επικίνδυνη κατάσταση. Κατεστραμμένη οικονομικά και δέσμια μιας βάρβαρης ξένης κατοχής πολύ πιο επικίνδυνης απ' αυτήν της ένοπλης παρουσίας ξένων δυνάμεων εντός της χώρας, η Ελλάδα βρίσκεται υπό την απαράδεκτη και παράνομη επιτροπεία δανειστών και των φερέφωνων τους που εξόφθαλμα αδιαφορούν για την επιβίωση της χώρας ως ανεξάρτητου κράτους και την ασφάλεια του πληθυσμού της.

Το γιατί και πώς η κρίση εθνικού χρέους δολοφόνησε προμελετημένα την Ελλάδα αναπτύσσεται περιληπτικά [εδώ](#). Η σκοτεινή αυτή κατάσταση αναπτύσσεται και εδραιώνεται περαιτέρω εξ αιτίας της απάθειας ενός καθημαγμένου πληθυσμού που είναι πλέον απλός θεατής της άτακτης πτώσης των πάντων, της κατάρρευσης του διάτρητου πολιτικό-

κομματικού πλέγματος που όμως **δεν** μεταφράζεται σε πολιτική πρόοδο, της αυξανόμενης **φτωχοποίησης** του, και της **εξαύλωσης** των όποιων περιουσιακών του αποθεμάτων ή ό,τι έχει απομείνει απ' αυτά.

Ζητήματα εθνικής αμύνης υπό το φως της κατοχής αποτελούν ουσιαστικώς ασκήσεις επί χάρτου. Η κατάλυση της ελληνικής ανεξαρτησίας μεταβάλλει την άμυνα της χώρας σε άλλο πρόβλημα. Η περίπτωση της Ελλάδος είναι ίσως μοναδική στα πρόσφατα ιστορικά χρονικά καθ' όσον καλείται να αμυνθεί του εθνικού της χώρου όταν αυτός είναι ήδη υπονομευμένος από επιθετικές ξένες και οικονομικά εξοντωτικές επεμβάσεις, ύποπτες «ανθρωπιστικές» απαιτήσεις που τρέφονται από τις παράνομες και αντιδραστικές δραστηριότητες ιδιωτικά χρηματοδοτούμενων «αλληλέγγυων,» και τις μόνιμες μεγαλοϊδεατικές απειλές του αμέσου της γειτονικού της περιβάλλοντος.

ΓΕΝΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

(1) Εκτός της μόνιμης *στρατιωτικής* τουρκικής απειλής, η Ελλάς αντιμετωπίζει μια διαρκώς αυξανόμενη «ανορθόδοξη» απειλή από την αναδυόμενη γειτονική ισλαμική «δημοκρατία» με την μορφή της παράνομης μουσουλμανικής μετανάστευσης σε ρόλο Όπλου Μαζικής Καταστροφής. Η ροή των παρανόμων επιβάλει στην χώρα κατάσταση **έκτακτης ανάγκης**, η οποία όμως δεν υλοποιείται με αποτέλεσμα την εδραίωση της εισβολής ως αναγκαστικής και αναπόφευκτης επίπτωσης που παρομοιάζει με φυσικό φαινόμενο από το οποίο δεν μπορεί να προφυλαχθεί η χώρα.¹ Με το πνεύμα αυτό κανένα ουσιαστικό (και αναγκαστικά σκληρό) μέτρο δεν μπορεί να εφαρμοσθεί· και η εδραίωση του «αναπόφευκτου» καταλήγει στην υποχωρητική «ανθρωπιστική» μέθοδο η οποία εγγυάται σοβαρές επιπλοκές τώρα και εις το μέλλον.

(2) Η συνθηκολόγηση με την εισβολή έχει μάλιστα επιτακτικά διαμορφωθεί σε *ευρωπαϊκή υποχρέωση της χώρας*, την οποία η κυβέρνηση και τα πολιτικά κόμματα αποδέχονται ασμένως και επικροτώντας επιπλέον με απαράδεκτες συζητήσεις περί «ενσωμάτωσης» κ.λπ. Ουδείς φαίνεται να εκτιμά τις δημογραφικές, πολιτικές, κοινωνικές, θρησκευτικές και άλλες επιπτώσεις για την εσωτερική ασφάλεια και ισορροπία της χώρας αυτού του φαινομένου. Και ουδείς δίνει σημασία στην καταστροφική εμπειρία άλλων ευρωπαϊκών χωρών με την παράνομη, αλλά και νόμιμη, μουσουλμανική μετανάστευση που έχει οδηγήσει σε ρητή **απόρριψη** από την κοινή γνώμη δέκα ευρωπαϊκών χωρών περαιτέρω εισδοχής μουσουλμάνων όλων των κατηγοριών.

(3) Στον τομέα των συμμαχιών η Ελλάς βρίσκεται σε εξ ίσου δύσκολη θέση. Το NATO διάγει ομιχλώδη περίοδο σοβαρών ερωτημάτων στρατηγικής ύπαρξης. Οι προειδοποιήσεις

¹Ενδιαφέρον και ίσως υπογρεωτικό κείμενο προς γνώσιν για έλληνες πολιτικούς: *Stealth Invasion: Muslim Conquest Through Immigration and Resettlement Jihad* (Ιανουάριος 2017.)

του Τραμπ δημιουργούν κλίμα έντασης, σύγχυσης, και αμφιβολιών ακόμη και για την μελλοντική ύπαρξη της Βορειοατλαντικής Συμμαχίας. Όσο για την Ελλάδα, η «προσφορά» του NATO στην αντιμετώπιση της τουρκικής απειλής είναι γνωστή δια της *ανυπαρξίας* της. Και μόνη η πείρα δεκαετιών **άρνησης** του NATO να περιορίσει τις απειλές της Άγκυρας προς την υποτιθέμενη σύμμαχο της Ελλάδας με αποφασιστικά βήματα είναι αρκετή για μια εκ βάθρων αναθεώρηση του «ανήκομεν εις το NATO,» για να παραφράσουμε έκφραση γνωστού Έλληνα πολιτικού αρχηγού.

(4) Η διαφαινόμενη προσέγγιση του Τραμπ με την Μόσχα, και η αντιπάθεια του για συμμάχους που λένε πολλά αλλά κάνουν λίγα, προκαλεί φόβους απότομων αλλαγών σε ένα σύστημα συνηθισμένο σε πολύπλοκες και χρονοβόρες διαδικασίες τις οποίες κανείς δεν μπορούσε να προβλέψει. Αλλά συγχρόνως, και με εξαίρεση πρώην μελών του Συμφώνου Βαρσοβίας και τώρα μελών του NATO (κυρίως της Πολωνία και των Βαλτικών χωρών), *ουδείς εκ των άλλων συμμάχων* αναμένει Ρωσική εισβολή στην Ευρώπη ανάλογη του Barbarossa. Η αμερικανική στρατηγική κοινότητα είναι διαιρημένη ως συνήθως στο θέμα της ρωσικής απειλής· τα «γεράκια» βλέπουν ρωσικό δάκτυλο παντού και μια αιώνια εχθρική ρωσική αντίληψη· οι λιγότερο επηρεαζόμενοι από ψυχροπολεμικά σύνδρομα υπενθυμίζουν ότι η Ρωσία είναι αυτοκρατορική δύναμις που προτιμά ένα αδιατάρακτο status quo και που αντιδρά δικαιωματικά σε επιθετικές «δημοκρατικές» προκλήσεις της Δύσης (π.χ. απόσχιση Ντόνμπας από Ουκρανία, υποκινούμενες «πολύχρωμες» δήθεν «επαναστάσεις», Σόρος, Κριμαία κ.λπ.)

(4) Η ραγδαία χειροτέρευση του γενικού κλίματος υποδαυλίζεται κι από την σταδιακή αυτό-κατάλυση της Ευρωπαϊκής «ένωσης.» Η αυξανόμενη διάσταση μεταξύ Γερμανίας-Βρυξελλών με τις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες, και ιδιαιτέρως με τον ευρωπαϊκό Νότο, καλλιεργείται καθημερινώς από τους ευρώ-φανατικούς οι οποίοι, χάνοντας την μάχη των ιδεών και της λαϊκής αποδοχής, διολισθαίνουν προς την προαιώνια κατάσταση των αυτοκρατοριών προ του τέλους: ολοκληρωτικές «λύσεις,» με φιρμάνια Βρυξελλών και εξωφρενικές απειλές κυρώσεων, αυξανόμενες απόπειρες για «περισσότερη Ευρώπη» που ελάχιστοι επιθυμούν, και απηνή καταδίωξη και δαιμονοποίηση των αντιφρονούντων οι οποίοι συλλογικώς τώρα χαρακτηρίζονται ως «Μαύρη Διεθνής» από «ευρωπαϊστές» που διαβλέπουν την επερχόμενη κατεδάφιση και κατάρρευση.

(4) Η σύγχυση της «ενωμένης» Ευρώπης οδηγεί σε σπασμωδικές κινήσεις όπως είναι η αναζωπύρωση της φλεγόμενης αλλά μη κατακαιομένης βάρου του «ευρωπαϊκού στρατού» τον οποίο επαναφέρει η Κα Μέρκελ για λόγους που πολλοί θεωρούν ύποπτους και επικίνδυνους για την παγκόσμια ειρήνη. Αν δε επανέλθουμε στην πρόσφατη γερμανική ιστορία θα διαπιστώσουμε ότι η προσπάθεια στρατιωτικοποίησης της Ευρώπης εναντίον της Ρωσίας δεν είναι τίποτε το καινούργιο. Μια σύντομη ανασκόπηση της περιόδου 1933-1945

προφέρει πλούτο τραγικών αποδείξεων.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΑΣΗ ΚΑΙ «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΤΡΑΜΠ»

(1) Ο πυρήνας της «Τραμπικής» εφόρμησης κατά πάντων συντίθεται από τρία στοιχεία: γλώσσα της «αγοράς» που παρακάμπτει όλες τις αποδεκτές εκδόσεις του διπλωματικού ιδιώματος με την ιδιαίτερη έμφαση σε υπεκφυγές και περίτεχνα φραστικά σχήματα κενά σημασίας· απόλυτη προτεραιότητα στα αποκλειστικώς αμερικανικά συμφέροντα ως το κατευθύνον στοιχείο της από τούδε πολιτικής· και πρόσκληση για δημιουργία *διμερών συμφωνιών* με βάση, και πάλι, το «επιχειρηματικό πνεύμα» κέρδους και ζημίας (κατά τον αμερικάνικό ιδιωματισμό «what's in it for me?».)²

(2) Ο «Τραμπισμός,» αν κι ακόμη είναι νωρίς για προβλέψεις, υπόσχεται ριζική αναδιάρθρωση σχέσεων με «φίλους» και «συμμάχους» και αδυσώπητη μεταχείριση αντιπάλων. Οι προτεραιότητες του νέου αμερικανού προέδρου βρίσκονται βεβαίως ακόμη στο στάδιο της επεξεργασίας. Το προσωπικό του «στυλ» όμως βασίζεται στον αιφνιδιασμό και στην ανατροπή. Μια χώρα όπως η Ελλάδα, με σχεδόν ανύπαρκτη παράδοση ακριβούς επεξεργασίας των διεθνών διεργασιών και απόκλιση προς την υιοθέτηση «τάσεων» με βάση τον μιμητισμό και τις «φιλικές υποδείξεις» τρίτων, κινδυνεύει ιδιαίτερω από τις απότομες διακυμάνσεις και το είδος της αναδιάρθρωσης που πρεσβεύει ο Τραμπ.

(3) Χώρα αιωνίων «διλλημάτων» και «στοιχημάτων» η Ελλάδα καλείται έτσι να αντιμετωπίσει τον «περιβάλλον Τραμπ» με ευελιξίες και εκτιμήσεις καταστάσεως που εν πολλοίς *δεν διαθέτει*. Επιπροσθέτως, η θανάσιμη εξάρτηση της από τους δανειστές -- οι οποίοι ελέγχουν πλήρως όλες τις επιλογές της χώρας -- υψώνει ανυπέρβλητα εμπόδια στην οποιαδήποτε απόπειρα «ανεξάρτητης» εξωτερικής και αμυντικής πολιτικής.

(4) Αυτού λεχθέντος, η ελάχιστη βάση στρατηγικής «εξασφάλισης» για τα διαρκώς απειλούμενα θεμελιώδη ελληνικά συμφέροντα είναι η διατήρηση μιας έστω και τυπικής συμμαχικής σχέσης με τις ΗΠΑ (προς μεγίστη, είναι βέβαιον, δυσφορία των διαπρύσιων αντί-αμερικάνων *σε όλες τις κομματικές πτέρυγες, αλλά και μέσα στην ελληνική κοινωνία.*) Ουδείς έχων σώας τας φρένας μπορεί να περιμένει αποφασιστικές κινήσεις προφύλαξης της Ελλάδος, και διαφύλαξης των συμφερόντων της, από τα ευρωπαϊκά «κέντρα» που, από το 2010 και εντεύθεν, μοναδικό και αποκλειστικό σκοπό έχουν το «αλισβερίσι» δανείου χρήματος για την υποκριτική «διάσωση» της Ελλάδος ήγουν για εξασφάλιση τραπεζικών συμφερόντων με την μεταβίβαση βαρών στους φορολογουμένους που, όμως, οδηγούν σε εκλογικές ανησυχίες των βορείων ευρωπαίων για τις οποίες και πάλι θυσιάζεται η «απατεών» Ελλάδα.

---

²Βλ. επίσης [«Looking At The Ideological Argument For 'Trumpism'»](#).

ΣΥΜΜΑΧΙΕΣ ΚΑΙ ΑΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ

(1) Συμμαχίες οικοδομούνται με βάση αμοιβαία συμφέροντα και κέρδη (και όχι ζημίες.) Τα εθνικά συμφέροντα της νεωτέρας Ελλάδος σπανίως συνέπιπταν με τα συμφέροντα των κατά καιρούς «συμμάχων» της, οι δε απαιτήσεις των τελευταίων πάντοτε υπερακόντιζαν το τι προτιμούσε, ή θα ήθελε, να προσφέρει η Ελλάς. Η ανισοβαρής αυτή σχέση είχε ενίοτε συντριπτικές επιπτώσεις (π.χ. Μικρασιατική Καταστροφή, εμπλοκή στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.) Αλλά και μεταπολεμικώς οι εν γένει θεωρούμενες αγαστές σχέσεις με την Δυτική συμμαχία υπέφεραν μονίμως από την φιλοτουρκική, και συχνά υποκριτική, στάση των «συμμάχων» μας.

(2) Η μόνιμη αυτή ελληνική καχεξία αν μη τι άλλο αυξάνεται με την έλευση του «Τραμπισμού» και την αναστάτωση που αυτός προκαλεί. Το NATO θα υποχρεωθεί σε ανακατατάξεις οι οποίες πριν μερικά χρόνια θα ήσαν τόσο πρωτοφανείς που θα αντιμετώπιζαν την ομαδική άρνηση των ευρωπαίων να συμμορφωθούν σ' αυτές. Η κατάσταση όμως άλλαξε ήδη: ο Τραμπισμός προειδοποιεί ότι οι «απείθαρχοι» κινδυνεύουν με οικονομική αποκοπή και περιορισμό τους στις τάξεις των ατάκτων και αρνητών, οι οποίοι θα κληθούν να πορευθούν μόνοι και απροστάτευτοι.

(3) Επέρχεται λοιπόν πειστική περίοδος συνταρακτικών και αμέσων αποφάσεων για την ελληνική πλευρά. Τα χρονίζοντα «εθνικά θέματα» θα υποφέρουν και πάλι. Το Κυπριακό π.χ. ήδη βρίσκεται σε περιδίηση καθώς όλοι οι ενδιαφερόμενοι (πλην Ελλάδος) πιέζουν για «λύση» που θα εξασφαλίζει τα πρωτεία της «συμμάχου» μας Τουρκίας που κερδήθηκαν με τα όπλα. Η πίεση αυξάνεται δε γεωμετρικά διότι ο Τραμπισμός ανά πάσαν στιγμή μπορεί να επιδείξει απολύτως αναπάντεχες διαθέσεις για την «διευθέτηση» μιας κατάστασης η οποία σέρνεται επί μια τεσσαρακονταετία και πλέον -- κάτι που ευθέως συγκρούεται με τις τάσεις για αδιάκοπη και πυρετώδη «ενεργητικότητα» (action) του νέου προέδρου.

(4) Υπάρχουν λοιπόν «χαρτιά» που μπορεί να παίξει η Ελλάς στην παρούσα κατάσταση; Οι επιλογές είναι περιορισμένες και γνωστές: η γεωγραφική μας θέση, η Σούδα, οι δυνατότητες ελλιμενισμού, η «γέφυρα» ενεργειακής πολιτικής. Η στρατηγική αξία αυτών των προτερημάτων όμως συνδέεται με, και καθορίζεται από, τις διαθέσεις ανταπόδοσης εκ μέρους των όποιων συμμάχων. Μέχρι στιγμής, με εξαίρεση ίσως την Σούδα, τα ανταλλάγματα από την εκμετάλλευση των γεωπολιτικών στοιχείων είναι επιεικώς μέτρια λόγω Τουρκίας. Είναι δυνατό να αλλάξει αυτή η «διαχείριση» τάχιστα; Μάλλον απίθανο.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ - ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ - ΝΑ ΓΙΝΕΙ: ΤΑ ΕΛΑΧΙΣΤΑ

(1) Πρωτίστως πρέπει να υιοθετηθεί και να **εφαρμοσθεί** κάτι που η σημερινή κυβέρνηση (και ίσως και ο σημερινός λεγόμενος ελλαδικός ελληνισμός) δεν μπορεί να κάνει: απόρριψη του πνεύματος και των πράξεων **δειλίας και υποχωρητικότητας** που αποτελούν τα καθοριστικά μέτρα της ελληνικής «πολιτικής» εδώ και δεκαετίες. Η λέξις «αντίσταση» πρέπει να επανέλθει στο ελληνικό λεξιλόγιο.

(2) Κατά δεύτερον ένα μεγάλο μέρος από τις ελάχιστες πλέον οικονομικές δυνάμεις της κατεστραμμένης Ελλάδος πρέπει να διοχετευθεί κατά προτεραιότητα στην **ενίσχυση των Ενόπλων Δυνάμεων**. Εξασφάλιση στο μέτρο του δυνατού της εθνικής ακεραιότητας αποτελεί η ύπαρξη αποφασιστικής **επιθετικής ισχύος** έστω και περιορισμένης (βλ. π.χ. Στρατιά του Έβρου αμέσως μετά την Μικρασιατική Καταστροφή σε συνθήκες **χειρότερες από τις σημερινές**.)

(3) Κατά τρίτον πρέπει να πάνσουν όλες απολύτως οι συγχορδίες των επικαλουμένων τις ευρωπαϊκές «εγγυήσεις» και «αξίες» ως μέτρα ελληνικής συμπεριφοράς και εξασφάλισης των εθνικών δικαίων. Στο μέτωπο της **εθνικής επιβίωσης** η ευρωπαϊκή «οικογένεια» έχει παύσει να αποτελεί «τυλώνα» (κάτι που δεν ήταν **ποτέ** αλλά ας δεχθούμε προς στιγμινή τις ψευδαισθήσεις των «ευρωπαϊστών.») Η εθελουφλία είναι δημοκρατικά κατοχυρωμένο δικαίωμα, αλλά δεν μπορεί να είναι μέτρο πράξεων και αποφάσεων.

(4) Τέταρτον, ο «εκσυγχρονισμός» ως παράγωγο μαλθακής και εθελόδουλης «προσαρμογής» σε εισαγόμενα πολιτικά «προαπαιτούμενα» πρέπει **να ταφεί** μαζί με τις «πολύπλευρες δράσεις» που έχει προκαλέσει ανοίγοντας αθεράπευτα τραύματα στην εθνική υπόσταση.

(5) Και τέλος κάποιος (ή κάποιοι) πρέπει να κηρύξουν την χώρα σε **κατάσταση έκτακτης ανάγκης** εξ **αιτίας του δημογραφικού** που συνδέεται αμέσως με την μαζική ευρωπαϊκή προσπάθεια εξανδραποδισμού της χώρας μέσω της αιχμαλωσίας χρέους και της οικονομικής εξόντωσης.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΥΜΜΑΧΟΙ;

(1) Οι έκτακτες σημερινές συνθήκες επιβάλουν «ανορθόδοξες» διερευνήσεις και επιλογές. Οι όποιες «σταθερές» είτε έχουν καταρρεύσει είτε βρίσκονται σε κατά κράτος υποχώρηση. Δεδομένου του παρελθόντος και της σημερινής κατάστασης, είναι σαφές ότι διαβουλεύσεις με το ΝΑΤΟ δεν έχουν ιδιαίτερο περιεχόμενο εκτός των αναγκαίων στοιχειωδών. Συγχρόνως, η εξελισσόμενη αυτή την στιγμή επαναλαμβανόμενη τραγωδία της «αξιολόγησης» και των απειλών και κατάρτυστων εκβιασμών Σόιμπλε & Σιας επιβάλουν

όχι, όπως επιμένουν οι πολλοί σχολιαστές μας, κούφιας κινήσεις για «εγρήγορση,» «σχεδιασμό,» και «ισορροπίες,» αλλά ενέργειες καταδρομικής νοοτροπίας.

(2) Μια έστω και στοιχειώδης προσέγγιση της Ρωσίας επιβάλλεται. Προηγούμενα, ευτυχώς, υπάρχουν. Από την εποχή της Σοβιετικής Ναυτικής Δύναμης Μεσογείου (SOVMEDRON) και μέχρι προ ετών η ελληνό-ρωσική, αμυντική κυρίως, προσέγγιση είχε μέτρια μεν αλλά ουσιαστικά αποτελέσματα. Με το NATO σε ρευστή κατάσταση, και με τους ευρωπαίους «συμμάχους» σε πλήρη σύγχυση, το άνοιγμα εμπιστευτικού διαύλου διερεύνησης ρωσικών επιθυμιών και ίσως προτάσεων μεταβάλλεται σε **προτεραιότητα**. Η Ρωσική επίδειξη της επιτυχούς επεμβάσεως στην Συρία (όπου υπάρχει η μοναδική αυτή την στιγμή μεσογειακή βάση ελλιμενισμού για τους Ρώσους στην Ταρτούς) και το ρωσικό ενδιαφέρον για ελλιμενισμό στην Αν. Μεσόγειο δημιουργούν συνθήκες πιθανής σύμπλευσης με μια ελληνική προσφορά διευκολύνσεων.

(3) Διαπραγμάτευση one-on-one με τις ΗΠΑ προτιμάται μεν πλην όμως δεν υπάρχουν ενδείξεις, έστω και ελάχιστες επί του παρόντος, ότι μπορεί να αποδώσει τα επιθυμητά. Ο νέος πρόεδρος έχει διορίσει τον ελληνικής καταγωγής (εκ μητρός) Χριστιανό Ορθόδοξο Reince Preibus ως τον αρχηγό του επιτελείου του στον Λευκό Οίκο· ορισμένοι πιστεύουν ότι έτσι εγκαθίσταται «ελληνικός διάυλος» με τον αμερικάνο πρόεδρο αν και μέχρι στιγμής δεν έχει διαφανεί κάτι τέτοιο. Η υπόθεση της Ελλάδος έμεινε στο περιθώριο της εκλογικής εκστρατείας Τραμπ με ελάχιστες δηλώσεις οι οποίες τοποθέτησαν το ελληνικό θέμα εντός του ό,τι «πρέπει να κάνει η Ευρώπη» (δηλαδή η Γερμανία) για την επίλυση του προβλήματος. Η δε προσέγγιση του Τραμπ με την Άγκυρα, αν κι ακόμη στα σπάργανα, περιορίζει ακόμη περισσότερο το πεδίο όποιων ελληνικών ελιγμών.

(4) Τέλος, η κινεζική διάσταση απαιτεί περισσότερη προσοχή αν και η διεθνής στρατηγική της Κίνας δεν επιδιώκει επί του παρόντος «παγκοσμιοποίηση» της στρατιωτικής της παρουσίας. Η σημαντική όμως κινεζική στρατηγική επενδυτική δραστηριότητα στην Ελλάδα θέτει τις αμοιβαίες αμυντικές σχέσεις επί τάπητος. Σε επίσημο επίπεδο, οι αναπτυσσόμενες αυτές σχέσεις είναι πολύ καλές. Η επέκτασή τους εξαρτάται όμως αποκλειστικά από τα προσεκτικά βήματα της κινεζικής πλευράς. Η Κίνα έχει επιλέξει μια παγκόσμια στρατηγική οικονομικής διείσδυσης που προωθείται μεθοδικά με την βοήθεια των τεραστίων της ρευστών αποθεμάτων. Το Πεκίνο όμως διατηρεί απόσταση από τις πολιτικό-αμυντικές υποθέσεις της Ευρώπης τηρώντας προς το παρόν την στάση του παρατηρητή κυρίως μέσω της μόνιμης παρουσίας της στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ. Η στάση αυτή όμως διόλου δεν αποκλείει την ανάπτυξη πολυδιάστατης κινεζικής γεωπολιτικής στρατηγικής στο μέλλον που θα επηρεάσει προφανώς και την Ελλάδα.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΑ

Το ελληνικό αδιέξοδο χειροτερεύει καθημερινά προκαλώντας «ακραίες» εκτιμήσεις από ξένους παρατηρητές για την αποτελεσματικότητα των «διασωστικών» προγραμμάτων αυτοκτονίας και την ανάγκη δραστικών αλλαγών.

Δυστυχώς όμως η αδιαλλαξία της Γερμανίας, η επιμονή σε επίδειξη ισχύος εις βάρος των αδυνάτων, και ο σεισμός της εκλογής Τραμπ δημιουργούν μια εξαιρετικά κρίσιμη, αν όχι αδιέξοδο, κατάσταση. Η Ελλάδα, αν επιτύχει να σπάσει την σημερινή παραλυτική της αδράνεια, θα πρέπει να προετοιμάζεται για μια Ευρώπη σε ταχύτατη διολίσθηση προς τον κατακερματισμό.

Ο τελευταίος, είτε πάρει την μορφή των «πολλών ταχυτήτων» είτε την τελική κατάλυση του «μεγαλύτερου δημοκρατικού πειράματος του 20ου αιώνα,» θα σημάνει ότι η Ελλάδα θα πρέπει να **υπερασπιστεί εαυτήν με ελάχιστη εξωτερική υποστήριξη**.

Η αρνησιπατρία μιας μεγάλης μερίδας «ταγών» και «ηγετών» μας πρέπει να αντικατασταθεί από το πνεύμα της εθνικής συνέγερσης που μεθοδικά κατέστρεψαν αυτοί που ευγενικά θα περιγράψουμε ως τους περιθωριακούς δοσίλογους της μεταπολίτευσης.

Χωρίς το πνεύμα αυτό το μέλλον θα είναι θρήνος και οδυρμός.